

אשר יתהווה בו הוים והוא המתדבק לאקוס האיד הלח העליון קבוצו לגבניכותו עד שנאמר שהרקיע עלמו מן הוים נהווה כי הרקיע עלמו הוא זקוס הוים הכחניים ההם כמו שאמרנו הוגלדה טפה אולעית כי הטפה העליונה והוא זה שלמעלה מזה החלק אשר הם הוים העליונים באמת לאה שמלם יסוצו אלו הוים הכחניים וים פעללים הנה לא הוגלד כי אינם וים לא בכח ולא צפועל אצל גם תחת גלידת טפת אלו התחמיים אשר כחניים כי יקבלו לורת הוים מאצני שיש טהור שהם הוים העליונים שהוא כמו שאמרנו זה שלמעלה מן הרקיע לא שהם וים כי אין שם וים ואפי' בכח כי תכלית פשיטותו ודקותו לא יתהוו והם דבר אלה שהם קצה להתהוות הוים חתמים ולכן נקראו ביחוד אצני שיש טהור כי לקרירות זה המוקם ולזכותו היה קצה להתהוות המטר והוא זה שאמרנו ז"ל וים עליונים באמר הם תלויים ופירותיהם וי גשמים ירלה שאינם וים והם קצה להתהוות הוים ולכן אמרו וים תחתונים נקבות ועליונים זכרים ויותר מזה נאמר עד שלא יקבלו הפירות על זולת זה אמרו אין זין וים העליונים לנים התחתונים ואפי' כאלה כיאז ירלה המטר האולעית והזין זה ואיך הסבאנו המאמרים והבאנום אל תכלית אחת ואם כן יקרא גם כן השמים האמתי רקיע ירלה והוא החלק האחר השפל מן האויר כמו שנקרא הרקיע האמתי ר"ל שהוא הגלגל שמים ואמשיב כי נקרא הגלגל רקיע להורות שהם הרקיעים ר"ל הרמקים כמו שאמר תוספתים שהגלגל אם שהוא לורה בלא מור לו שהם רמקים ר"ל כאלהים צפועל הנה כבר התבאר שמואר אחד היה מותק וקראו וים צבלל כי הרקיע גם כן עלמו מן הוים נהווה כי יתואר בזה שיתואר בו החלק ואחר כן הובדל ג' לורות והיה קלתו וים וים אלו הוים המיניים אשר הם וים צפועל וקלתו הרקיע והוא החלק השפל מן האויר וקלתו על הרקיע והוא החלק האולעי מן האויר וזה כולו מרץ לארץ עד החלק הראשון מן האויר אשר להם ר' עקיבה כשחגיגו אל אצני שיש טהור אל תאמרו וים וים כי הוא עקר קראם כן לקרירותם ודקותם ר"ל החלק האולעי ההוא מן האויר אשר לא יתחום איסוד האש ולא מהפוך השמש בהיותו על הארץ בחלוף עשר החלקים ואמס אשר אל תאמרו וים וים לפי שאין הוים שם צפועל אלא בכח כי חכך שיהיו וים יבקשו הירידה וירדו ואפי' מור כי מוכרח הוא שיאולאו שם וים כי שם תחול לורה זו אצל לא יעמדו שם כי צהתלנעם הלורה המיניית ויד ירדו ונעצור זה שנה ואמר אל תאמרו וים וים כי הנה ואם שם וים צבת מול הלורה מיד הלורה המיניית תבקש הירידה והוא פעל אייחד אליה ולא יעמדו שם על כל אור אל תאמרו וים וים כי לא יעמדו שם ולא יזראו אליהם במקום אשר יתהוו בו הוים אומם כאשר למעלה מומנו והוא הטפה העליונה שלא יתהוו מומנו דבר לפשיטותו חכותו ואם הוא קצה להתהוות לאה שמתמי והוא הנקרא אצני שיש טהור באמת להנקותו מן האידים הנה אין שם וים בכח ולא צפועל ויהיה הנלכה באמרו אל תאמרו וים וים כי אינם וים לא בכח ולא צפועל והנה הרב ז"ל גלה הקוד כולו ואמר ותזין כל זה שהתבאר צמות בקשר אחרות השמים כי זהו מנהג התורה וקדושתה הם העיניים שהתבאר צמות והזן זה שאינו מכוון האלימות בעלמו והוא הנלכה צלתי נלם אומה שלרץ שחדעוהו שהכונים כבר בלרו בו ירלה שהעשמים והאלימות לא יאמרו אם יקדם עליהם המטר וזה מונחה בצורה הנה כבר התבאר זה וכבר ידעת אתה המעיין כי רוב קצות ההויה וההפסד אשר הכחות הגלגליות והוא צריאח שמים האור והמשך לאה שישמש אחריהם החום והקור וצחכות הגלגל יתערבו היסודות כי יעלו ואשר למטה וירידו ואשר למעלה ובאור ובמשך ישתנו ומיניהם כי החום ירמיצ ירעה ויבטיל ויגדיל והקור יקצץ ויגדיל המתהווה חולת זה מן הפעולות המינייות להם וזהו אמרו יהי אור וידלל אלהים זין האור והמשך ותחלת המגזרת שיתחדש וזהם שבי אידים אשר הם תחלת קצות אחרות השמים אשר המטר וים והוא אמרו יהי רקיע בחיך הוים וים גם כן קצת האוקורים כענין צהראות היצאה ואחר כן הרכבת האומים וזהו אמרו יקוו הוים תדשא הארץ ואחר האומים צעלי חיים והוא אמרו ישרלו הוים וההרכבה האחרונה היא האדם על כן אמר אחר כן תולא הארץ נפש חיה נעשה אדם כי זה המורכב האחרון וכל המורות אשר לפניו מתקבלות בו מורדרת המור וכלם אלהים מורדרת הלורה ושהמשך הוא אלימות העולם התחתון בלו והאור מקרה מתחדש עליו צמוץ מן הגשמים האלהיים והוא אמרו ויתן אותם אלהים וכו' הלא תראה שנהעדר האור יאשר הענין הכרתי ר"ל שנהסתלק המקרי יאשר העלמי כמו שהוא וכן כל הכתוב צמעה בראשית לא חסר דבר מזה ודע זה והציגוהו כי הוא קוד מן הקדמות המתומים אשר רצו אליהם הרב ז"ל בזה ובאר בוכמו באמרו איך נדלו הדברים ראשון ראשון ואדוני אפי' ע"ה הוא אשר העמיק על זה ציני נערותי בקראי לפניו הספר הזה מתענג בהננתו והוא סוד שעת ימי בראשית ומנה

באור נרבוני לספר מורה נבוכים חלק ב'

שליך שחשבהו חסרם כל מעשה נראשית בקומתו נכסרו וכו' כי השם הוא היולר הוא המופת הוא המנעים הוא עשך ויבוננך ואין שם כילות ולא חסרון אלא מלך המוקבל זה שרש גדול כצר התנצר בחכמת הטבע ובאורו ז"ל צוה שעד עתה לא היה טבעו נח כי הוא צלור לאחת האדם ומשיגיו והנן זה אלם ומה נכסרו כלחד כי חוה משכן לאדם ומתאחדים גז לגז כי הפנים מקבילים זה פונה למעלה זה פונה למטה ושהוא נחלק זה רוחני זה גשמי ולקח חלי ומהו חוה והובא חלי כי כשהוכן החסר חלה הלורה כי הלורה תמידית ההשפעה זאת האל ולכן הובאה היא חלי לא הוא חליה והנן איך היה חסר שהם שנים גדל אחד זה צואחר והם אחד צואליות כמו שאמר עלם מעלמי וכו' והוקף זה חזק צואחרו שהשם על שניהם יחד אחד כי האחד נדדו אינו אדם אשה כי מליש לוקמה זאת וכו' לא נלקח האיש מן האשה כי הוא צא מחוץ ואם לוקח מוונה מחשפט שר הלורה אחר הם צוילי צכח הורה נפסד ולכן הובאה חוה חלי לא שילא מוונה ואחרו שלוקמה מוונה הרלון בו שנכסרו צכונה שמהיה אשתו וחליה היתה הכונה צבריאחה ובעיני חלי ולולי ההכנה אשר זה ויפיה וקשורה לא היתה אשתו והוא אחרו אשה כי מליש לוקמה וכו' וכבר בא אדם על כל צהורה ומה ולא נחקררה דעתו עד שצא אל חוה כי היא צת זוגו והיא חלק מלמות האדם וחזק היותם אחד צואליות ואחר ודק צאשתו והי נכצר אחד וכו' והאבהה אשר צין שניהם הוא כי אי אפשר לו מכלמי חוה נשא צו והקצ"ה החשבון צנישואיהן והיא גם היא אחרה חלי הוא כי לא תשלים צלעדיו ועל כן אחר לא טוב היות האדם נדדו אונס אחרו על יסל יי' וכו' וישן כי הלורה שצא צכח אול ההיולי והוא מטה אוחה אל הגשמות ומרדיו מוהשתכלות צרהניות ולדק הפילוסוף שאמר האנשים יצדו עולום צחרבן שכלם צמערצא אחרי הכי מלל לו מולל מולל אשה מולל טוב כשהוא דרך העברה מולל חלי מר מוונה האשה כי כשאדם עושה עקר מן האשה כאלו הוא עומד ומכוון מציא אל האצדון ומצירות המות על אחר קקראט צחרתי צרע צועטיו ומונה שליך שחשבהו מה שצחרוהו צמרצא זה שהם זכרו שהנפש נרכצ ושהוא היה כשעור גולל וצרכוהו הוא אשר השיל חוה ושהרוב היה מציאל הלורה והרלון צו תוכל להצין מונה שרמתי לך כי אדם רמו על הכח השכלי ההיולאלי ולכן נקרא אדם וחוה רמו על החסר כמנהג אפלטון ומי שקדם לו שהיה קורא הלורה צכר והחצר נקבה והרלון צו הנפש החיונית המרגשת והוא אחרו כי היא היתה אס כל מי כי היא עלמות אשר הצעלי חיים והוא צוהצרת החסר צאדם ודע כי הנפש רמו על הכח המחשבורי ולמה שהיה הכח המחשבורי מתאחר מן החוש הנקרא נחש גם כי יציא אל ההשתחה זה הכח כצר יושך המחשבורו אחר הכח המודעה זה צרוב ויקרא קמאל לו לפוי כי המודעה גם כן יקרא ילר הרע צאחת וכבר יושך המחשבורו צפליאה אחר הליר השכלי והעלה הנכונה ואי יקרא דרומי לא לפוי כי המוכרה צדרוס הכה אחרו שהנפש נרכצ ירלה שהכח המחשבורי הוא נרכצ כי הכחות הגשמיים וההפכים ההיולאליים יושלו על הכח המחשבורי עד שיושך אחר הילר הרע ויצחר צרע ויושך צצור ושהוא היה צשיעור גולל כלפי הגוף גם כי רחיתו צעת הגולל האדם ושהרוב היה קמאל והוא שטן והוא ילר הרע והוא מולל המות והוא אשר הציא חוה הנפש כל צדו אינו אלא עם חוה כל שכן ההוכצ והוא קמאל זה השם הם אחרוהו על השטן צא קמאל-אלל אצרהם אצינו אחר לו מה קבה הוצת לך ירלה זקן איך צאת לזה ובקלת נוסחאות לאי זו קבה צאת לזה ובפרקי ר' אליעזר השטן צחור הנפש והנפש מוצר על פיו זה השם גם כן לענין כמו ששם הנפש לענין הטעם שנקרא ילר הרע קמאל כי הוא מקמאל מורלות צאחת גם כי לצ בקיל צשאל ומקמאל שחלי מטה צשאל ולכן יקרא לפוי והוא גוף צחור צלפון ויקרא לצ האצן וקמלו כנען ואחרו כי הוא מרי ועמלק על ילל משפט מעוקל וכמו כן הנפש לשון מנחש גם כי הוא נמשך אחר החוש ומשיא אל ההשתחה ואחרו צצלו להשיא אל חוה היה קמאל רוכצ עליו כי נמשך אחר השטן והקצ"ה שוהק לגולל ולרכבו כי השכל הנקבה לא נתן ציד השטן ולא ציד הנפש וההשתחה ומה שליך שחשבהו ומה המחשבורי עליו היות הנפש קרוב לאדם ולא דצר עמו ואונס היה השתללותו וקרנו לחוה כי הנפש המתאורה והוא הנפש כל דצריה יצין כי אס עם חוה כי כל יחסו חליה הולך לקרחת נחשים להקיתה ובאחלעות חוה נוק אדם למה ששכן צה והמיוח הנפש למה שהוצר השכל עם הנפש המורגשת והיתה הנפש החיונית נמשכת אחר הגשמות ונפתית אל הכח המחשבורי ישיג ההזק אל השכל ההיולאלי ולא ישלם גם ירד למטה מטה לו יאצד וכבר התנצר כי הפסד האדם נמשך אחר החסר בענין צמרי והשכלה השלמה אונס היא קיימת צין הנפש וסוה וצין זרעו וצין זרעו כי הוא מציאה אל ככליון ואינו ספק שזעיה זרע אדם כי היא מיוחלת אל האדם לא תחול לורה חרשית צאי

זה חזר שזוהו ובהיות הנפש החיונית אשר בלדס אינן כחות הנפש החיונית אשר בחזקת ולכן לא חקק הכח עם הנפש החיונית כמו בלדס להשכיל והושכלות ויותר זר וזה השקר הנפש כחור ר"ל הנער זרעוה כחותיו ופעולותיו בכחותיה ופעולותיה ראש ועקב והיותה מכללת לו בראש והוא מכללת לה בעקב ונציאו לקוף אל האדון כי אי גבר יסיה ולא יראה מות גם הכח השכלי אם נזהר בתכלית האזהרה הנה יסופנו בסקוף וישיג הכח האלהי דומיו בראשית רבא אלס גדל עם חזירו שמים ושלש שנים וקורר עזו להבה וילר הרע גדל עם האלס שצעים שנה ואפילו כיוסכן כהן נפש על חוה הטיל זה וזהו האל ישראל שעמדו על הר סיני פסקה זו הוצחן כי נתקדשו באלוה ונגדרו וזהו הנבואה הגשמיים וכנהר להם האלוה גוים שלא עמדו על הר סיני לא פסקה זו הוצחן ואיך תפסק מהן זו הוצחן והם משגיגים לרשע ואגדלים ומשגיגים אחרו עד יפער קוואל פיו ולשונו מצלי מק וואו' ז"ל חויה מנוד וחתמיו כי אלס ומהו ומיוא חמים הם קרובים בלשון ודע כי האלס הניסח לחוה בלכילת עץ הדעת בהשגחת הנפש לא יאכל לחם כי אלס צעלצון כי כשיחשורר האלס לקנות הידיעה אחר הטבעו בטיט היון יקשה זה ולא ישיגהו כי אלס בלכיר ויגיפה רבה כי הכח הנה אי יערידהו וידימהו מצלי פנות אל הקדש פנימה אחר אשר טעם חטא ואף היא צעלצ חלדי צנים על כן ראייה צני עליה והם מועטים כי אשר יגיעו אל ההלכה הנלחית מלכשי הזון ככלל צן יפונה ויהושע צן כון סכנכו לארץ מששים רבוא ואחור חני כי למה שיהיה הכח המועדור ייחד בג' הצללים הראשון שאלר הכחות ואם המחלס בלצ הנה להם עם זה נושאים מיוחדים יחשטו בהם יען יוכלו להשלים פעולתם כי כל לורה חעיק למצרתה והכח המועדור הוא בלצ ואין לו נושא מיוחד על כן היה קצה לאכול ונעץ הדעת אשר בחוד הגן דבאמלעות גחאל. השני שלא יענין אל העמידות רק אל ההווה הנחות בחרותו עת. השלישי שלא יתעורר כי אלס אל הדברים הגשמיים לא אל הרומניים הנה חלה השלטה רצון עליהם האל ית' במחרו עליו ויחרו ואחר חרור חתה מכל חית השדה כי שאל הכחות להם נושאים מיוחדים זה אין לו נושא כי אלס בלצ ומה היה עושה לשון רמיה אלס היה לו נושא מיוחד לא חעיקנה לו שאלר הלויות אי יעמוד בשירותיו הצ' על גחונך חלך הרצון חלך קורר הליכה שלא יתחנך כלל העמיד אף יתעורר אל ההנלה ההוה ואם תחיל אל המות עמר מחלכ כל ימי חייך שלא יתעורר כי אלס אל הדברים הגשמיים וההנלות הארליות ודע זה כי לוית חן הם לראשך ונאווה שלריך שחדעוהו אחרם עץ החיים מהלך חושש מלות שנה וכל מיוני בראשית מתפלגין תחתיו דע כי גן עדן הוא כואל בלרץ בלצ מוערב לדרוס משה היום ואם יואלר לוחים בנבולות נורלות וקאוך לשם כנרל אלס גם בלחלים ההוא יואלר פללות ודברים נוראים והים המזרחי בלצ מחרה והרים בלצ המערב יאנעו האלס מוגיע שם וכבר תאר חלוי בספר העולם גבוליו כולם ובהרותיו ופישון הוא בילוס ומדקל בלצ וגיסון קרוב מלרץ ישראל ופרת בסקוף גבולה ועם זה הגן רצו לה העולם ועדן רצו לשם הפועל ויטע יי אלהיה גן בעדן והשפעת הלויות הד' קרל כמר והחלקו אל סוגי הלויות כונה בהפדרו אל ד' נהרות כמו שפירש החכם ר' חנניה אבן עזרא בלצו וואור השכל ילס החפץ ופירש שם לויות היסודות הד' ז' והכחות הבאות מלחור ד' וכבר פרשנוהו בלחותות על כונת החכם בלגרת מיוחדת על זה ולמה שיהיה האלס עולם קטן כמר יכונה בשם הגן ויהיה צו דמותי כהרות ואיך שיהיה הנה החיים נאמר על ההכחה כי היא מיי הנפש בלחות ולכן בלצו עץ החיים היא למחזיקים זה ואו' כי עץ החיים מהלך חושש מלות שנה והוא שבור מה שצין האלר לרקיע הירח קאוך לשם לפי דעת חכמי ישראל ושבור השכל ששבור המושכל אחר שיהי השכל והמושכל אחד וכל מיוני בראשית מתפלגין תחתיו יראה כל כחות הטבע ובאורו צו כי הכונה זה השבור ענני נופו והוא קורתו הגדולה קודם שמשלם פלרותיה לא המשך ענפיו אחרו לא סוף דבר נופו אלל קורתו מהלך ה' מלות שנה ופירשו קורתו ענני עלו העמוד ויהיו הענפים והסעיפים והמזיקים רצו על ההכחה העליונה ובקלת הנוסחאות בוקוס קורתו קיבתו והוא יותר מבוחר בשלם כי יורה נגלהו על קובה והוא רצו על מה שנתוך בלבל הירח וזה השלמה מזהם להשלמה פירוש הענין ובאורו והוא שער החיים לו השגת אל הנאללות ותכלית השלם אשר צו הדבור בועשה בראשית שיעד המליות כולו התחלותיו וקורתו כללי וחלקי וחלותיו ועלוליו הנקרא טף החיים כי פרי הלדק שיגש עץ החיים ויקה מזהויות הלויות ושיג מלחתם ומחותם ואם המושג מומנו חללו בלחות הם כואלים מון הארץ ועד הרקיע והוא שבור הקלם כי מועץ החיים נעשה ואם כמר תשלמה החקירה בלופן מה בנפיו וענפיו העולים יותר בלצו והנה יי בלצ עליו הנה כמר התבאר זה ונאווה שלריך שחדעוהו גם כן אחרם עץ הדעת לא בלהו הקצ'ה ללדס ולא עתיד לנגלותו והוא מלות שטבע

באור נרבוני לספר מורה נבוכים חלק ב'

האלימות כן חייב הלא ראינו כי השם ית' לא קראו לאכול וצנע הדעת אבל אונס הזהירו עליו והוא אשר נתחד הגן באולמות גינתה כי הנפש המוחלזה צלז אשר באולמות הגוף הסובב עץ הדעת האקספו והאסתחך צו ולא נגלה לו מלת השם ית' כי אין דבר רע יורד אולמותה אבל כאשר וטטה אל תלותיו הדמיוניות והנחות חסיו הגשמיים כי טוב העץ לאכול ובי תורה הוא לנעימים הנה באולמות חוה אשר היא מולדים וחרוים לא שמוצב האדם צוה הוא אדם אזה לאכלו ואיך יגלהו הצ"ה אליו והוא שוחק על גמול ורובו צלז הוא המיוחד לשופטים ולמנהיגים המדיניות כי הם השקועים במפורסות ואפי' השגת גלות הערצה לגנות הוא הנמשך ואכילת עץ אשר אין לאכול ומוחו אפי' ריע לקש צלז נחזיק טובה לאדמותינו שאלמלא הם ולא חטאו לאכחו לא צלזו לעולם דכתיב חיי אחרתי אלהים אתם וכו' אכן באדם תמותות אי לא חטאו לא הוו מולידים והנה תוכל לדעת כי אשר שאכל אצו הראשון וצנע הדעת גורם אגן עדן והוכחו לו שוורים וצנע החיים כי רחוק הוא לנהנה באכילת עץ הדעת שישב וישלם ידו לקחת גם וצנע החיים כי יאלץ אכזים ופולעים ומהללחה הנלחית זה באו שחש החכם ר' אברהם אבן עזרא ואם רבינו משה לא יחשוב שצאו לאניעה כי דעות צלזר להטו המרצ המסתפכת שאלו' על השגת הנביאים באו שקדם ויהיה אחר לשאור את דרך עץ החיים באורו ושורר דרך יי' לשאור וזוהר פתחי ויהיה אחר ועתה מן ישלם ידו באלו אפי' ויאלץ מה שצבא כי עדיין נשאר יכולת לשלוח ידו ולקח גם וצנע החיים ואלו וי' וכו' והחכם ר' שמואל אבן תנן לקח אפי' דיעות ואחר כי השוורים צ' ויכנס הראשון הכרויים והם כחות השכל אשר נכח יי' פניהם הארזים את דרך עץ החיים והשני המונעים הוא האלף אשר צידו להטו המרצ המונע השלמות באורו וחרבו שלמה צידו גם ידמה הילך הרע ללחט המרצ כי תלותיו והלכותיו המניעות את האדם הוא דמיון ודבר מתהפך תמיד ברוח אף לפי דעת רבינו משה להטו המרצ הוא האורה הנמשכת והכרויים הפונים אל עץ החיים באו שאלו' והצילו אל צלזרו כי קרן עור פניו והוא צלזר נפלא אם הסכים אל זה שכוין צו אחר ומוזה שרין שדעוהו גם כן אחר העלית מדרגת וליחותו צלזו הנמלחות ההוות הנפסדות וישורו אל ענין אחר והוא ששם צבחו להשפל הנמלחות אשר בוונה זו בהנהגה צגן עדן וכנה ההשכלה באכילה וצנע החיים והלחותו הנלחית בחיים התמידיים ומוזה שרין שדעוהו גם כן ותשעורר עליו אפי' המכמה בקריאת צני' אדם קין וכל הראשונים והשלישי שח דע כי לשכל המצוי ג' קנינים הראשון השכל האולכותי אין שיקו על ילך הרע אלא על קין ומצרי ירלה תשוקתו והוא קנין המצוין אשר מוצו יצאו המדות הפחותות והוא כנגד הכח הלווחת שכל תכליתו צבצר הגוף השני השכל המושגי והוא ההכנה המסורה אשר יורה עליה שם הרועה ובכלל קנין המדות המעולות והוא כנגד הכח המיוני וכל אחד מהם הביא מנחה מוצין בעזרתו כי כל אחד מהם יש צו קלת שירות אל השכל ולא שעה אל קין ואל מנחתו כי כלו ארליי ואל הצל ואל מנחתו שעה כי הוא דרך אל ההללחה האמיתית ואם שניהם נתיסחו אל חוה והיות קין הוא ההורג להבז צדה פירשו צוקוס שאין צו אצו כי המשתדלות בקנינים ובענינים הגשמיים יאבד כל מזה ומעולה וצפוט בשאין הכונה בקנינים השעור ההכרחי צעמידת הגוף אשר הוא מושק לנפש והוא הכלה באורם צוקוס שאין שם אצו ואפי' אומר כי כונת הרצ ז"ל באורו והיות קין הוא ההורג להבז צדה כי האדם הבולט מדיני לא יתאר צלזק וברשע ואין שם באור שאלו' ארסטו' מזה המעלות כי לאיש באור רשעך וכו' ומהם אבדו יחדו כי אינם התכלית האחרון אפי' שמוחל לרוץ כי קנין המצוין מהענינים ההכרחיים בהגעה אל ההללחה עד שאמר אבוצבר צן אללי צפוט בהנהגת המצודר אשר צריחת האדם רצו אליה אפי' האדם למחר לקנות המצוין בכל אופי המצודלה צת המצודות כדי שלא יטרידהו צת המצודות והללחה אליה ולא נתקיים האלימות אלא לשח שהוא השכל העיוני ושלמותו באושכלות כי שח אלהים זרע אחר ולהיות קלת יסס צין המושגי והעיוני אפי' תחת הצל וכו' כי אחר מיתתו והפכות המושגה וההנהגות והשלמות המדויים ילוטש השכל העיוני ויגיע אל שלמותו וזהו שאמר ז"ל וידע אדם את חוה וכו' חוה הראשונה חזרה לעפרה ושעה אשת חיל אונס שח לא נשלם עד שהוליד חנוס והוליד עלמותו ואנושותו לפעל כי עם כל זה שהיה צדויות אצו וללחו לא היה צלז אלהים צפועל עד שרולד חנוס אז היתה לו מלחם השכל אזי הוחל לקרוא צמס יי' והנה צלזר זה אכזיה גם כן באורו והעטרות תהיה אחר הכה המושגי כי החלום צרצ המושגות והוא המושלים ולטויה והוא האולכותי שבו נודע הטוב והרע וידעיה שהוא העיוני הידע המהירות הכוללות העומדות וכן הוא דבוק בשכל הכפסד ויאלץ סן צעניו ומה עליו רוח יי' צן לפניה הלפון צלזר החיים המניע מה שצחלל גלגל הירס

והוא אצור לזכרון 'בהיכל י' כי תדרך הכניאים שידצרו מן הגשמי באופן שירצחו עליו צגלהו כמו שהשפע רוח י' כוללה גם משפיע על השכלי ועל האדמה האסקה הנה כבר התבאר זה וזאת שדרך שחשבה ותלדורר עליו ואצור ויקרע האדם שמוט לזדנו שהלשונות הסכניות לא טבעיות כמו שצבר חשבו זה לא על שכל ענין מורכב אלא מורכבת חסקה אותו טבע אי זו מליטה שמהיה וצלצד שמהיה מורכבת אחר שהענין מורכב אצל כבר יהיה הענין מורכב והמליטה פשוטה כמו אם יהיה הענין פשוט כמו שאין לכל דבר מליטה מיוחדת טבע כי זה שטורה על דבר אפסר שטורה על חלומו ואין שם טבע יצא אצורו צימוד אוחס האלות אל אוחס הענינים אצל הכל בהסכמה אם ואחד או רבים לא בטבע כענין בצעלי חיים אשר יש להם צגלה וצקריאה וצדחיה קולות מיוחדים בטבע כי הצעלי חיים לא ישיגו כי אם הפרטי ולכן היה ענינם צהוראה טבעית כענין צגלככה ואכחני נשיג הכולל ולכן היה עניניו צהוראה בהסכמה כענין צגלככה ולכן היינו כוללים האלככות כולן ולא נתהדך מדבר אל דבר כענין אשר אין להם כי אם המושג צד ר"ל המדמה אשר לזרחיו חסונות אישיות ודע זה וזאת שדרך שחשבה ותצונן צו אלו הד' אלות אשר צאו צריך השמים לשם וכו' אצל אלת ילירה לא צאה כי יורה על שיואלו ושאחר כן יתחלס צאקריהם המיוחדים כי יראה לי שהילירה אוחס וכו' ואחר שצבר העלה הצוננע צגפילת אלת ילירה על השמים ונאן העלה צצא אלו הד' אלות עליו צצרך אל השם ואז' אוחס זה המליטה המיוחד צכלל העולם אשר הוא השמים והארץ והיה הכל השלם אשר אין חוץ ואצור דבר החיר עליו אלת צריאה צעת תחרו יחס הכמאלות אל השם אשר הוא אללינו המלכה ומהעדר כי אז' שכלל המלכות כולם צצבר הגעתם וזהשם לא יוכל לזו' אמתהו מדבר אחד שהכל צכלל צצאחתם ויחיוצ שיפול עליו אלת צריאה כי הכל אגגיע ואחר ית' לא מדבר אחר שהמשפט הוא צכל ולכן אז' צרא אחר שכלל הכל ואז' צראשית צרא כי הצריאה מורה על ההעדר צלשוננו והצנן זה ואז' גם כן עשה לילירתי המליכות אשר נתנו ר"ל טבעיהם ואחר קנה להורות על כי הוא המושל ונאם שהיה זה כוונה לצד האמת קדמות חזר אחד כי האדון ומאחר המלטרך אז' צהם אלת צרא המורה על ההעדר אחר שמדבר צכל המלאל צכללו צמה הוא צצרא אחר ית' ועשה ואם אינו מורה רק על המלאל הלורה צצצכנה ואוחס אלהי השמים ואל עולם הוא צצצחיתת שלמותו ושלמותם הוא אלהים צכל ר"ל שופט והם צשפטים לא שהוא המושל כי זהו ענין קונה ואוחס הוא כענין צחיתת חלקו ית' וחלקם צצלימות נראה שהוא אל והמנהיג לא הם ר"ל השמים שאין השמים הם האל אצל הוא ית' האל שופט ומנהיג זה:

פרק ל"א סיים צועשה צראשית צצנחה כי כבר יהיה הטבע נח ונתן טעם השגת ואז' שהיה צלישית למליטה השם והוא אצור אכבי י' אלהיך והרחקת השניות והוא אצור לא יהיה לך וכו' ואחר כן אז' זכור כי לא תעשה לך פסל אינו השלישית עד שמהיה השגת רביעית כי ההזרה מעצוד וזלתי הוא חלק מהרחקת השניות כי הוא אוחס הוא לישע הימוד וכבר ידעת וכו' כי העלול צמאצור הראשון והוא אצור כי ששת ימים הוא צכוד אלהים ליום השגת והגדילו כמו שאז' על כן צירך י' וכו' לא נחיתת מורת השגת אוחס חתו לנו מורת השגת ולזות אוחסו לשארו הוא עלול צמושך היותנו עצדים צצלרים ועל כן אנו כותמים טעם תמיד צקדוש היום זכר ליליאת מלרים:

פרק ל"ב דעות צני אדם צצצורה כדעוהם צקדמות העולם וחדושו וגדר הנצורה יציאהו צצרך ל"ז ואי אפשר אצבתי זה בהכרח ר"ל שיואל צצצם מה ואם לא יהיה צוננע כי איך ילאה הטבע צהמליאו אם הוא צצצפירות ולא ילייאהו צכל המזנים זה אללי בדמות הנפלאות כולם אשר אכחנו אצאנינים צם אצל למי דרך הטבעי הוא צכלתי אפשר כי אין כילות שם וזה שהציא ראייה אצרוך צן נריה כבר החירו שם כשאמר שהנצורה צצק צרוך גדולות היו והוא אצור וחתה חצקס לך גדולות וכן גם צציהה אוחס הקדש כבר צצרו שהשם יציא להנצא מי שירלה צעת שירלה אוחס לשלם המעולה צצכלית ולא יתפסך כי אם על ידי תנאי ואפסר שאין שם תנאי נוסף כי אם צצור והצנן זה ואשר כתנו החכמים ושה אצילה צצפי עליו אחרן אצילה צצפי עליו שניהם כאחד כענין התכליתי הדרוש כי מוצים השנים מן האחד הנה זה טוב וזה נעים וכו':

פרק ל"ג יתבאר צו צצצמוצד הר קיני לא היה קול המגיע לזעה אגגיע לכל ישראל אך הדבור לזעה צצדו ע"ה והוא היה יורד צצחיתת ההר ואז' להם כך אז' לי והוא מאצור אכבי עומד וכו' והנה צצרו זה צצכילאתה ואצורו כי כל דבור ודבור היה משיצו להם כמו שישמע ופקוק החורה אגלה זה באצורו צצצור יצאע העם צצדרי אלת הוא היה מדבר

באור נרבוני לספר מורה נבוכים חלק ב'

עם משה והם ישמעו קול עולם לא דבור כלל ולא הצל דברים וכל זה שצא ושמעו הדברים
למנם הנרלה בו שמע הקול לא שמע הדברים ולא הצללתם ומשה הוא אשר ישמעו הדברים
ויקפדם להם ולזה מקצינים דברי התורה ודברי החכמים המגלים הקוד ללא שום זה אמרו
ששתי דברות הוצילו מן האסדות בשאנחנו שמענום ר"ל הצל הדברים לא שמע הקול לצד
והוא אמרם חכמי ולא יהיה לך מפי הגבורה שמענום ר"ל שהם הגיעו אליהם כמו שהגיעו
למשה לא שגייסו הם אליהם לצל הוצילו הדברים כשמוע הקול וזוהי היה תכלית היכולת
והקצה זוהי כי שני אלו השרשים למנם ישגורו צעיון אנושי אשר משפטו החכם ומשפטו הנביא
בו שיה וזוהי שהיו אלו יודעים אלא הצל הדבר השני ואלמרים ההם צקול ההוא האורעני כי
שמעו מה שידעו ושמעו מפי הגבורה כי השמיעו להם משה הצדל אורחיות ושמיעות ואין
יכולת למעלה וזה ולא שמעו במעמד ההוא אלא הקול האחד ההוא לצד פעם אחת וממנו
השיגו שני דברים עם היותו אחד וקאמרוהו לאמרו אחת דבר אלהים וכו' היה מפי הגבורה
כי אין למתת צוליות האל אלא צאמדותו ואחר שמעם הקול ההוא הרשקון אשר אין גבורה
למעלה וממנה היה מה שהיה והפחד ומה שקפד הן הרלוו יי וכו' ועתה למה נמות
וכו' הרב הזה וכו' ואל הוא הנכבד מכל כולל שנית וקבל אחת והשמיעם במראה ההוא
הגדול והם יראו האש וישמעו הקולות אשר הם קולות וצרכים צרעם וקול שופר למנם קול
יי ר"ל הקול הנכבד אשר ממנו הוצן הדבור לא שמעוהו אלא פעם אחת לצד והוא הקול
אשר ילמה שמעם צממעו לחזק הקול ולזה גם כן הצדילו האורחיות והשיגו בו שתי הדברות
הרשקונות הידועות צמופת וזוהי הישר הרב ז"ל להצנת קודו לצנתי השמנע צאמדת הקול
אשר קרא קול יי הקול הנכבד כי אמרו למנם קול יי ר"ל הקול הנכבד הוא על טעם האור
הנכבד לא שכוון בו אל המופת כמו שמצנו זה ואם עזר בו והנה השלים קודו ואחר ודע
שזה הקול גם כן אין מדרגתם בו שיה עם מדרגת משה רבינו ע"ה זה למנם יודה כל צעל
שכל כימרוהו הנכבד מכל כולל גלה קודו ואו' ואני אשיך על זה הקוד ואודיעך שהוא ענין
מקובל צמופה ידוע אלא שממים שממיהם זה כי וידע יי תרגומו ומליל יי למנם מלאחר
ישראל למשה ואל ידעו ממנו אלהים ואל יתמלל ממנו או קדם יי שמורה על רבוי האולעיים
וכי הוא קול נכבד ובכלל מפי הגבורה הנה פרשו והצדילו וההצדל אשר הצדלנוהו ואלה
הענינים הנפלאים הגדולים כבר ידעת שקצלם לונקלום וזההכמים שבישראל ודעו שני
אפשר לאדם שייכנס עלמו למעמד הר סיני ביותר וזה השעור אשר זכרנוהו שהוא מכלל
קחרי תורה וכל התורה נכללת בזה הקמר והוא קמר תורה צאנת ואמדת ההשגה ההיא
ואיך היה הענין זה נעלם ממנו אחד כי לא קדם במותו ולא יתאחר והעת עזרו אל זה
לכל זמן ועת לכל הפץ ודעוהו כי נעולם יי דברך כלל צממים :

פרק ל"ד אחרי צארו ומעמד הר סיני קמר עם זה צארו אמרו הנה חכמי שולח מלאך לפניך
שמענינו מה שאלו' צומעמד הר סיני נביא חקים להם זה כולו זה בולו להודיע שיה
המראה הגדול אשר ראיתם אותו צומעמד הר סיני איננו מומד עומם ולא יהיה צעמיד
במותו ולא יהיה כן מומד לא אש ולא עין למנם אשלת מלאך ונביאכם יישירכם וילמדכם
הנחות לעשות ומה הראוי להשאר ממנו וזוהי נתן היקוד שכל נביא צלתי משה רבינו ע"ה
תצוהו הנבואה על ידי מלאך והוא המדמה הממקה למלאך ודעוהו :

פרק ל"ה כבר צאמתי לבני האדם כולם הארבעה הצדלים שצדלה צהם נמות משה רבינו
ע"ה ומצמות שר הנביאים והם כי כל הנביאים תצוהם על ידי מלאך כמו

שקדם ומשה ועד שאלו' ובאל משה כל הנביאים יראים ומתמורגים ומשה כאשר ידבר איש
אל רעהו כל הנביאים צעמים מיוחדים ומשה צכל עת שאלו' עמדו ושמעוהו והוא שם
נביא למנם יאמר אללי על משה ועל זולתו צקפק ירלה צוה שלא שמתם צכה המדמה ושקמו
אינה כהשגת האצות אשר היא צאל שם שדי ובשפע יספיק עד שישפע ממנו צעלמו על המדמה
אלל זו השגה יותר גדולה צם יי מליחות צוליות כל שכן צאמר האורחות כי מה שאלמרוהו
מנלעם מקושר עד שהשקילורו צקפדים לטבצ שידע כמה צמות לריך מלאך על שולחנו
וייחד הצדלים שצוהים אל משה לעיני הנחות לו והחולק עליו שכולם ידעו בו ואינו
עם שלא יראו מליור מקצילו ינדהו וכאלו אמר שהיום ההוא היה אללם בצצצון בגדול
שצמיי הקין שם קשרו שני קשרים אללם שם ולכן לא אלו' לעיני כל ישראל ובכר צאר
ואו' השעות ההם הנה שלא היה כי אם השעות ההם אללם שם ואפשר שם היותם שועים
צמלממה מה שפעו עד שארך היום השעות ההם האיר להם גשם מלייר שעות ידועות ואם
הפקוק אלו' ויעמוד השמש צחלי השמים ואו' ובמותו לא היה לשמוע יי צקול איש זה שלא

אללי ואפשר שהלטרק שם רחיה לאמם לל מעלות חזו לא הזכירו הרצ ז"ל כי נקל הלל לנטות והתחלף בפחות ויתר מה שעשוהו יעשהו עם מה שאמרו ראשונה ראשונה:
 סרם ל"ו דע כי אין ההשגות האלו היות מה שאינם מיוחסות אל קנין האדם ולא אל צקשתו ומטעם זה הקוג מה שיקרא חלום וממנו נבואה ודמות אליהותם הוא דמות המוחשים ואחר כך נרד וההשגה הנבואית ואם לא ראינו אותה היא מפורקת מאלד והמפורקם אלל הכל נאמנה עם המוחצו צבל או צחלק והמאחר בהם מקוג אחד כי יתחלפו בשמות ויתר והנה רצינו משה הולך על זה האופן וסתף הדמיון צנניאים כולם כדעת הצוללר ואצוצכר צן אלליג שאין השכלה לצבל עד שיתאחד עמו צלי כח גשמי ולכן גדר הנבואה כשאז' דע כי אומת הנבואה ומהותה שפע שופע מהשם ית' צאולעוה השכל הפועל על הכח הדצרי תחלה ואחר כך על הכח המדעה שם קוג הנבואה שפע ואף משה כפיצדילוהו משחר הנביאים יאחר עליו שפע השכל ומצלי אולעוה הכח המדעה לא שיהיה השכל הפועל הלוה ושיסקיף עלונו שיגיעו שחר הלוהות הנפרדות מושקפות על שחן עלמותו כמו שהוא דעת הפילוסופים האומתים וייחדו אלל כי הוא הפועל והזולת כלי וצעצור שתיחסק היצור הנבואי אל השם ית' אלל צעלם וראשונה הנה השפע שופע מן השכל הפועל על הכח הדצרי תחלה כי הוא המוחסית אליו ואחר כך על הכח המדעה גם כי ישפיע השכל עליו צקצלו האורה והשכל הפועל כי ינאל הצית כולו אורה ויליץ על המוחקה הנקשר עמו כפי ההכנה וזה אם על שהוא צחלום או צמראה ואמרו עד שיתוצר אליו הכח המדעה צעיקר הילירה צתכלית מה שמשפר הוא מה שאז' צוה שקדם שאי אפשר ומצלי ההכנה טבעית וזה עם ההתלמוד והשלמות יהיה האפשרות הנחלית צו גזרת השם ית' והוא הרכון החללי ויראז: צזה אל הרכון הקדום כי הכל נכתב צספר וכצר ידעת עוד פעולות זה הכח המדעה ומצור המוחשים אחר העלום ור"ל הרכנת מוחש עם מוחש ומחקר אשר צבוע שיתקם תמורת הדבר הדומה לו או הנמשל אליו ושהגדולה צצפעולותיו והנכבדת צבהם לאמם היה צנוח המוחשים וצצטולם מפעולותיהם כי הכחות יעיקו זה את זה להשתתסם צנושא אחד ולכן ישלים הכח המדעה צפעולותיו צעת השינה שאין שם מועיק ולכן תראה שני שהעמויק המושגה יטה הכחות המרגישות אל חוץ הגוף עד יתעלף מהשינה ולזאת הקצה היו נעלרי היראות והשומע פעולתם ייתר שלמה צבחות הפנימיים ואז' אכן רעד כי לכן היתה הנבואה לאמם חצל צענין דומה צככפה נופל וגלוי עינים ויקרה מזה דומה לעלוק כמו מה שיקרה לאשר יאחר עליהם שנעשו חגרים צנוסם רעז על קלור ההתפעלות והוא אומם צבעם חגר צרגלו חסת היה וכצר ינאל איש שייג מזה ציקילה מה שיעיגרו הישן וצבלל הנה הפעולה שלמה צשינה צמוכסת המוחשים ואז יצור המוחשים וירכיבם ויחסק וזה כשיתחיל התנועה מלשר הכח הזוכר והוא אליו אשר התכלית ציקילה וזהו קצת התלוות וכצר התצאר זה צספר החוש והמוחש כשאז' שם וצעצור שהיה המין ירגיש כללו יראה וישמע ויירט ויטעם ויושע ולא יהיו שם מוחשים מוחץ היה מוחיצ שתייה התחלת זאת התנועה צשינה ומחליתה ציקילה וצעצור שהיתה התנועה הזאת ציקילה תתחיל מן המוחשים אשר מוחץ ומכלה אל הכח הזוכר מן הראוי שתייה התחלתה מהכח הזה אלל למה שהפועל צשינה הוא המדעה כי הכח הזה הוא צתנועה תמיד ופועל מדובק מן הליוור והמשל וההעתק מדמיון אל דמיון פעמוים יעשה זה מן האותות אשר צבוש המשותף ופעמוים יפגש הדבר ענין ההוא אשר ליירו מן ההתחלה מוחץ וזה אם שפגש הדבר ההוא צעלמו או מה שידמה לו וסקוריו הנה מצורר מכל זה כי התלוות לאמם יומקו ומכחות הנפש לכח המדעה וציקילה המוחשים מוחץ יגיעו המוחשים ויכיע החוש המשותף הכח המדעה וצשינה כלשר לייר הכח המדעה הדבר אשר לקחו אם מוחץ אם מהכח הזוכר יצור ויכיע את החוש המשותף ויכיע החוש המשותף את כחותיו הפרטיים ויקרה לאדם שישג המוחשים ואם לא יהיו נאלאים לחוץ כי ענייניהם כצר שצו צכל המוחשים ופעמוים יקרה דמיון זה ציקילה צצמסד וצחולה למה שילא ומתח המעלת הכח המוחשי כמו צשינה ואמרו אז ישפע עליו קלת שפע כפי ההכנה יראה מן השכל הפועל והוא הקצה צחלומות הלודקות והוא צעלמו קצת הנבואה אחר שהיתה הנבואה חלום או מראה והוא הדומה לחלום ואמם אז' זה כי ארסעו' לא דבר עם כל זה כי אם על החלום לצד והוא כמו שאז' הרצ ז"ל אחד צמין ומחלף צפחות ויתר ואמם שהשכל הפועל הוא הקצה צזה כמו שאז' הרצ ז"ל הנה ארסעו' צאר זה צמוש ומוחש ומה שאז' שם זה ענינו לאמם הקצה הפועלת הנה לא יגיעה אלל מידיעה קדומה אללינו פועלת לו ולא אחר ומשגה ועיון כי המידעה האמתית והלירית וקדמו לה צבוע שני מיינים מן המידעה הנצול האולעני והוא האומתית ר"ל בהקדמות ופועל צלירית ואולם זאת המידעה המגעת מן השינה לא יקדם

באור נרבותי לספר מורה נבוכים חלק ב'

לחמה המצין הפועל הנה הוא מחויב שיהיה הפועל לזאת הידיעה הוא שכל בפועל ר"ל תפוקה היולת מן הכח אל הפועל והוא צעלואו הכוח להחלשות הכוללות צענייים העיוניים זה המצין מן הנתיבה נכבד מאלד ומיוחס אל החסלה יותר גבוה וכבדות מהחלשת הצנייה אלל הוא מענין חלה והשגחה שלמה ונאות הנבואה נכנסת צזה המצין ולכן התיחסה אל האל והדברים האלהיים והם האלואכים עוד לאו' וכבר נודע שהענין אשר יראה האדם צעת יקילתו והשתמש חסיו מחפסק צו מאלד שוקד עליו נכסף לו הוא אשר יעשה הכח המדמה צעת השנייה צהשפע השכל עליו כפי הכחתי יראו צזה על דרוש אחד התבאר צהוש ומוחס והוא אחר שהשכל הפועל הוא הקצה הפועלת צאלו ההשגות למה יוחד צנתיכת פרטים מיוחדים ולא' כי הנה ואם צמה ידיעה פועלת הנה עם ידיעה מתולעת ולכן תיוחד הנתיבה צלישים מיוחדים אשר כספו שוקד עם זה אחר צבאר דרוש ראשון והוא איך יתן השכל הפועל עום פרט והנה הידוע אללו הוא הכולל ולא' כי למה שהיו האישים מוקפי המליאות מוגבלי הקצות היה טבעם הכללי מתוכל אל הנבדל ומקבלהו הנפש המדמה אישי כמו שיקבל המור הלורה האישית ואם הלורות אין עם אישיות צמה הן צשכל הפועל זהו מה שלא' עם זה ענינו ואמר שהתבאר כי נותן זאת הידיעה שכל נקי מן המור והשכלים הנבדלים אומנם יכילו הדברים הכוללים ואם אומנם יתנו דומה למה צבעלומם הנה איך יתן השכל הפועל הענינים הפרטיים המיוחדים צזמן וצמקום וצמין וצלישים וגם כן למה התיסדה זאת הנתיבה מן הפרטים זה המצין מן הסקירה רחוק מאלד לפי ההשגה האנושית צלל למה שעלם ההללחה אינו דבר יותר מזה ראוי שיגיע מזה צנכלית מה צנצנעו להשיגו ולא' כי פרטי העלם כולם מוגבלי הקצות הפועלות להם כי לא יתכל איש עלם צמקרה כי התחדש חלקי היסודות מקודר צמור מאלד תנועת הגרומים השמיימים וכן אישי הלומחים והיו מוקפי המליאות מוגבלי הקצות ובאשר היו אלו האישים מוקפי המליאות הנה טבעם מתוכל צהכרת אל הנבדל אולם פרטי המקרים מזה שיהיה מן האלוא מן הטבעיות ומהם המקצות הצליות והמה צמקרה צליותיים והמקריים הנה מה שהיה מאלו כאלל צמקרה אין לו טבע מתוכל כי אין לו קצות מוגבלות ולכן אי אפשר שתהיה ידיעה לאדם צמה שיתחדש מאלו כי אם צמין מן המקרה אולם המצין השני מן המקרים מוגבלי הקצות הנה להם צהכרת טבע כולל הוא הקצה הראשונה צמליאותם הנה הם צהכרת מושכלות אלל הטבע הכללי כי אותם הקצות הצלתי מוקפות המליאות אללינו הם צעלמות מוקפי המליאות ואנחנו נשיג ההעדר מאלו הקצות והכללים הכוללים וכן המדרגות והמעלות אשר נשיגם אומנו מזה ואשר הם מוגבלות אלל הטבע המתוכל אשר יתדמה מה שאללס מן הטבע והוא מתוכם יתנועעו ומנו כמו שיתנועעו הכלים מלורת האומנות מדרגות דקות אפשר שיהיו צלי תכלית ולכן יראה שלא יתחדש איש מן האישים צעלמות מן הטבע רק צתנועה קודמת כי כלי צעלי האומנות כמו שאל' ארסטו' אומנם יתנועעו צשבור ידיעת צעלי האומנות וככה מה שיתחדש מן הרבון והצנייה הנה מהם צעלמות מוקפי הקצות צעלומם מחדות הנפשות הטבעיות והקצרות האנושיות והם מוגבלים אלל הטבע ואם הם צלתי מוקפים אללינו ולכן חסנו האומנות צמורת חלילה צמור מחויב שישונו האישים צעלומם כי תכונות הגרומים השמיימים צעלומם מוקפות המליאות עד שכל תכונה כרוז חלה צעת מחויב שישו צללס ובאשר נכפל זה כולו הוא צלתי מוכפש שיתן השכל הנפרד לנפש המדעית הטבע הכללי אשר לאיש ההוא מתחדש מושכל קצותיו ומקבלהו הנפש המדמה חלקי מלד מה שהיה צמור לו מה שיתקרה אותו וכמו שיוצן השלמות הנפשיים הכוללים ויקבלם המור פרטיים ומיוחד צזמנו ומקומו וגופו ועצמו וכמו שהרשף המהיר ידוע העחיל ממה שיתחדש לגוף ובפשו צעת מוגבל צמתי הקדמות אחת מזהן כללית ומתכלת ואחת פרטית ומרגשת כן הודעת העמיד הנה והידיעה תשלם מן הכללים אשר יתנהו השכל ומן הענין הפרטי אשר תכל צו הנפש המדמה המתחשק ללוחו הכללי ואולם למה המתחשק זאת הנתיבה מן הפרטים והוא הדרוש השני כי הנה זאת המתחשקות ואם לא יהיה מתחשקו מתקדם אורו ידיעה מאלעית ולכן מגיע לו זאת הידיעה צלישים אשר כצד קדם וידע אותם אשר מדבק צהם השגחתו לא צמה שלא היה ידוע אללו הנה הארכתי צבאר זה למה צנו אומנת הנבואה וקצתה והם דרתיים עמוקים עם שהרצ ז"ל לא' שהוא ענין מבורר ובלמות כי המליאות מבורר אך הקצה נקתרת וממה שהצבורה ומאלור ארסטו' צשכלי צעלי האומנות יתנועעו צשבור ידיעת צעלי האומנות הוליל הרצ ז"ל האשל שהביא מהארון אשר יתנועעו צו מתקלים לנחלת המים מורים על שעות היום והלילה צשלישי צפרק ב"ח והוא אשל נפלא ומה שהניעו חליו הוא מה שספירתי נך הנה לזה הרצחתי הדבור צו עם שנו צלומן מה קוד ידיעת הנפרד הנקרא טבע כללי לטבע הכללי ולמה צנכס צו ודע זה ומה שלא'

שלא ישיג אלא עניינים אלהיים כפלאים אחד ולא יראו זולת האל ומלאכיו וצבור אמה שאחוריהו והוא היותר דומה בעליו אל הטבע הכללי וראוי שיגיע לו והטבע הכללי בעלם ונראשונה: פרק ל"ו זאת הכתום ומהיגי המדיניות ומניחי הנימוקים והקוסמים והמחשבים בבאן צאר הרב ז"ל כי הקסם והנחש כל זה הוא ומלאכת הדמיון ואח' אכן נרד כי הקסם והחלום והנבואה כולם נוסק אחד ויתחלפו שורות כפי הדמיון ההומי לדעות בני האדם בהם כי יסברו בחלומות שהם מן המלאכים ובקסם שהוא מן השדים ונבואה שהיא מן האל כי צלל אמצעי הם באמצעי אחר ובוד הנה הנבואה תובדל אללם בשהיא תצור להודיע בעניינים מדיניים כמו הודעת אהות ההללחה והם אומנם חגיע הידיעה גם בעניינים ההיים ואח' קטור' אומנם ידבר אצלם בחלומות לבד כי הוא יספיק וחתה תבין אל מי רצו באמרו וממה שלריך שיתחלף אללך הוא שקלת זה הכת השלישית יתחדשו להם דמיונות נפלאות וחלומות וטרוקים צעת היקילה עד שיתחשו בעלמם שהם נביאים כי אלה הם אשר אור' עליהם שיעשו פלאות ותחזרות זרות ומלאכות נעלמות ואלה אשר יתחשו בעלמם שהם נביאים שלא תחשוב כי אשר תרמוז עלינו עשה עלמו נביא והוא יודע שאינו נביא אלא חשב שהוא נביא והיה עושה הפלאות ההם אך בתחזרות זרות ומלאכות נעלמות ועליו ובפרט על המלאכים אשר יתחשו שכבר הגיעו להם חכמות לא בלאוד כי כן היה ענינם ונמה שיצא נשלים הרצו על זה בעזרת השם ית' מדמיון השכלים עליו רב ואפשר שיבחרו וממה זה שיחיו לו שקרא האנשים וילמדו וישפיע עליהם תעלמותו ובכלל הנבואה שלמות נוסק על השלמות העיוני ישלים החקון הם צאנשים ואם צדעות כי החלום עלמו זה ענינו ואח' צמח מוחש אולם התכלית בחלום הנה השלמות כי האדם לקורר הידיעה וההשגחה בכת המעביל המוחשי אשר ישיג התחדש העניינים מועילים והמזיקים כדי שיכין עלמו ויקרב אליו וישמח גם בנא טוב וישתדל בנאו ויתן לכת הזה זאת המורה וההשגחה הכבדת הרוחנית ולכן נאמר שהוא חלק אחד וכן מן הנבואה החלום מלך כך ופתרון כך:

פרק ל"ח ויוסף זה ויוליא זה שצב אל הפועל ולפי דעת אחת כי כפי רבוי העשיה ומיעוטו וכפי דעתו צאנשה חריזותו עליו יוסף זה לו יחקר כי הקצרה וההכנה יקפמו לו יחקרו בהם הגבורה וכבר ידעת מה שאח' אפלטון בהקדמה אפלטונית כי אשגי המלחמה בקבוץ הפילוסופים ראוי שידרש להם ויחלוצו שאמר ימותו במלחמה שבו לאשים מלאכיים וביתרון כח המעבר גם כן בהם יגידו העמידות במהרה כי לא תחדק שחולל עם השכל הפועל לדעת אם האחריות נאלאו אלא ביתרון הכח המעבר ובשפע המעשים עליו ודע זה ולכן אומר אני כי לכן נקרא הנביא המורה ויתחלף זה גם כן בהם כמו שידעת ודע כי הנביאים האמתיים יגיעו להם השגות עיוניות לא יוכל האדם צעיון לבד להשיג הקצות ההם אשר יתחייב מהם הידוע ההוא ירלה ואנחנו נדע הדבר כאשר ידענוהו בצדקותיו והוא לא יוכל לדעתם צעיון ר"ל בהקדמות ותולדה ומחשבה אמצעית כמו שיגיד בדברים לא יוכל צאנשה הכולל לבד שיגידם והקצות בהם כי השפע ההוא בעלמו וכו' עוד אח' שזה אחת הנבואה ואח' ואיד' יגיע ומעלמות הכח המדמה זה השעור והוא השגת מה שלא יגיע אליו מן המוחשים ופועלו המיוחד אומנם הוא לדמות המוחש ולא יגיע כמו זה לכח הדגריי והוא השגה מה שלא השיגוהו בהקדמות ותולדה ומחשבה וזה אחת ענין הנבואה וממהה כי שפע מן השכל הפועל על שני אלו הכחות וזה גם כן אחת הדעות ההם אשר יימד בהם לאוד הנבואה והם אשר לא יוכל האדם צעיון לבד להשיג הקצות אשר יתחייב בהם הידוע ההוא כענין בדברים אשר יגידם המדמה אשר לא הרגישו בהם המוחשים ורצו זה הרב ז"ל כי צמחו זה הוא יתרון הנביא על החכם אומנם כל מה שידע צמות משפט הנביא ומשפט החכם הכל שזה אין יתרון צו וכליו אח' כי הטבע לא יעשה צול וצמח שחורכו שידע צעיון לא יודע נבואה אומנם יודע נבואה מה שלא יודע צעיון כענין בהגדה צעידות גם כן והבן זה והוא אחר צקוף הפרק כי המגיע ההוא על השלמות העיוני הוא שאפשר שיעיג שלמות אחרת באמצעות שפע שכל האלהי עליו והמשל שהביא קור' אלהי נפלא אחד וצו רצו על שלריך שלא יהיה שם אף לנביא דעת קודם שלא יהיה הנראה צעינה לי זו שתהיה דעת שכבר האמינו צעת היקילה קותר לאחת ולכן אח' שהגיע לתכלית שלמות העיוני ודע זה ואח' ארסטו' ואולם המלומות הכוזבים כבר יצאו מן הנחשקים הטבעיים אשר לנפש הבהמית וממה הקצו המלומות המורים אלל המורה על תגבורת הלימה כחלום האש על האדומה וחלום המים על הלבנה או יהיה משפך הכח המדומי אלל השינה בלוחם הנשאים צמח המעורף מן המוחשים אשר מחור וההבדל כי המורות המדוקות תרמו ותפלא הנפש בהם ופעמים תפסם רוחה מדקות הרוחניות:

באור גרבוני לספר מורה נבוכים חלק ב'

סרק ל"ט כי הדבר תשלם על תכלית וזה שאפשר צמינו אי אפשר שיצא זולתו צמינו ר"ל תכלית השלמות הוא ולכן לא תהיה התורה השלמה בתכלית אלא חסות והיא תורתנו הקדושה האלהית:

סרק מ' ולרוב ההרכבה בזה האין ופני שהוא המורכב האחרון כי הוא מורכב מארבע יסודות והוא נותן חי מדבר וזה שלפני הלורה האחרונה במדרגת המור והנפץ המדצרת במדרגת הלורה ולכן נכרל אדם בשני ולזה הוא התורה אע"פ שאינה טבעית יש לה מולל צענין הטבע ירלה שהתורה אע"פ שאינה טבעית כי אין הלשונות טבעיות כל שכן שאין התורה טבעית עד שיהיה בטבע האדם לעשות ככל הכחוד זה ולהתנהג על זדויותיה והנה ואם אין זה בטבע הנה יש לה מצול צענין הטבע כי הלורות והמלות כולם נחמו מרועה אחד ולתכלית מכוונת ולכן חענין צענין ובהכרחי בקיום צעל הטבע עד שיקולק ההתחלפות הטבעי אשר צין אישיהם ויכללם ההכפאיי הנלות צדורס ולכן היה צמכמות הללמים בהעמוד זה האין וכו' דע כי התורה היא נימוסית ואינה מאכשי הכח השלישי ר"ל השלמים בכה המדמה לצד והם אשר יעשו הפללות תחצולות זרות ומללכות נעלמות וכבר העירותיך על זה רצו הרב ז"ל בזה והנה תוכל להצינו צקיון אשר נחן צו והוא טוב הקדור והמנהג אין למעל מומנו והשגש דעיות כי בלמות זה תאר הכח הרמוז והגדול צמוסותיך הנחת התענוגים הגופיים כל שכן המוש אשר הוא חרפה לנו והוא חוש המושע כי אכחנו צו צעלי חיים כל שכן מלום המעגל מומנו והוה אזהרת אחרון נציאנו אדון הנציאים משה רבינו ע"ה שאלמר צו ולתה פה עמוד עמודי שפירש מן הלשה ולזה עבר ופרסם הלל המופלר נבדוהו כי יש תורה אלהית מעיינת בתקון הגוף והנפש אלא שנותנה לא נחנבל צו אלא לקחה ומולתו אם מלשר ירשה מלצרה לצינו ע"ה לו מתורתנו הקדושה והוסיף לו חסר יען יחשד שהוא חדשה ומלמד חסר תענוג המעגל כמו שהוא מפורסם מענינו יען דע כי אין הכותן הוא הנציא שנתנבל זה והנן זאת הכונה:

סרק מ"א הרבה צלר כך הרב ז"ל צלל אינו לריך כך לצלר החלום וזה הוא וירלה צו הלום של נבדוה אשר הוא אחד ומשני קוגי הנבדוה צמרה לליו לחודע צמלום וכו' והוא אומר צמרה והוא צמרה לליו לחודע וכו' ופעמים תחמיל הנבדוה צמרה הנבדוה ירלה צמחה ולו תצול הנבדוה ירלה צמלום וקופו ותדדוה נפלה וכו' למשנן שניית הנציא נבדוהו צמלום סיכה שקועה כסתחמיל צמרה ומשחקע עד שז מלום יהיה לו צמינה שקועה והוא למרו וקופו ותדדוה נפלה וכו' והקנה כי יחלשו הכחות מלד למה שהתחלמו צמחה כמו שיעשה פעל יתר גדול ממה שיעשהו הכח שיללה צו אשר כן צפועל היותר נקל יותר מומי שהתחמיל והלום צנקל:

סרק מ"ב דע זה והצינור מלד מלד כי זהו קוד הנבדוה כולל כל מה שאלמר הרב ז"ל כי אין שם מללך גשוי חרץ לנפש יותר עמו ללל הוא לורה צמרה נפסם הנציא כי מללך אשר צו יחקר מללך הנבדל נרלה לו מדבר עמו כי למה שהשיג צמרה הנבדוה שלטת הפעולות ההם חקה דמות ג' פעלים גם כי הכחות שלטה מללך והמחשד והכרוד האומי והוא השכל על כן חקה ג' המושפע מן היותר גדול חקה כאלו הוא יותר גדול על כן אומי כי צמרה הנבדוה לגדול צמחם למרו והוא למרו דלמי אל כל תעצור וכו' כי השכל הוא הכרוד הגדול והמחשד לללו ככה לו עלה דעעתם ירלה שוכנס דעעתם ונחקה צו כן כמו שאלו ציוסף וימללחו איש והנה תיעה ולשון המדדשות כולן שהוא מללך ירלה שהנה אומי צמירוש וקראוהו המדדשות כולן מללך ככה למרו וימלל מללך יי על עין האים הרלון צו איש היה מללך לללה ואם לא איך ילמר על לו הגם הלום לריתי וכו':

סרק מ"ג ומה שדוהה צו מן המעלים אשר הכונה להם לחקות ענין ירלו עוד דצרים הנרלה צם מה שילר שם ננרלה מלד הגזרה לו השתוף צס וכאלו פעל הכח המדמה וכו' ארסטו' נחן הקנה בזה צספרו צחוש ומומש צלל' ולולס למה היה הכח המדמה לו יצא צרוד צענין הלשיי האומי הנכנס תחת הכללי אשר ישיעיהו השכל ולמנס יצא צענין המחקה לו הוא כי הלורה המחקה יותר רומנית צענור שהוא יותר קרונה אל הטבע הכללי מלורת הדבר האומי ולכן היתה הנפש המדמה תקנל הענין המושכל ציותר שלמות ממה שאפשר צעלמה שתקבלהו מן הרומניות ומפעמים תקבלהו גשוי וירלה הלורה צעלמה לא דמינה ומללה דע כי למה שהיה פעל זה הכח הוא החקוי אומי ארסטו' שלריך שיהיה הפותר הוא האדם אשר נפשו מוכנת להצין החקויים אשר ירלו צחלומות והוא אשר יספיע עליו השכל העיוניי והגשמיים אשר נחחקו צמינה צענינים הרומניים ומללחו שיהיה יודע צחקויים אשר יכללו הלומות ולשר יימדו לומה לומה ומין מין מן הללנים כי הלומות

מה

פרק מ"ד הנבואה לאמנם תהיה צורארה או צחלוס כוונ שצארנו פעמים וללא נקיש זה תאמר כי ככה יקרה לקחת הכת ההיא האיומדות שהגדת הנעלם שמהם יגיב זה זהקין והם צעלי השמורה ולכן רוב הנציחים בעקנים צנועם קבאים אך ליי' והפלא איך לאמרו מדוע בזה האשגוג הזה אל ציחק והשיב להם יהואחז ידעמם את האיש ואת שימור ויאמרו לו עקר והשיב להם יהואחז כה אמר אלי כה אמר יי' אשתחיד לאלך על ישראל ויואחז כדבר יי' וימליכוהו עליהם לאלך עם שכבר אמרו מה שאמרו יוכה אשר אצני הנציחים אמרו חכמי ישראל ע"ה שהוא יונה בן אחתי ואז' אספר הסוד והמושא ויולנה היו קלמס יתור אחתיים חלומותם נלקום ונמלתינו ואלו הם הכח המדעתי ואלו הם צעלי המוצא השמורים הקרים והיבשים כי הקור יחזיר אחרת הנובעה בלנתי יעתיק מדעיון אל דעיון וישלם חקויו והיוצא ייבש קיום הלורה ולכן ימלא ממשלת הכח הזה בצעלי השמורה עד יגידו ציקלה מה שישיגורו צניכה וצרוז תהיה ההשגה על הענינים העתידיים וגם לפעמים על המלכותות המעשיות לאמנם העיוניות הוא צמקרה וצמעט כי היו ההקדמות הראשיות לצטלה ואי אפשר שתמלים בזה מללכה עיונית אם לא שיליע האדם טהנה וזין וזן האנשים ששיגורו השכחות העיוניות צלי למוד וזה המין אם היה כאלל הכה הם חכמים צמחוק השם אצל הם שיהיו מללכים יתור קרובים ושיהיו חכמים ויהיה זה ידיעה אלושית צמחוק השם כי אם נחיר שהדבר האחד צעירו ימלא מוסדות ומחלפות כנה יהיה לפי זה יחס הדבר על צבותיו אשר צהם מעידתו צלתי הכרחי וזה כלו עקר ובכך העירורו עליו מדברי זל"ל ויהיה פתירו צמחוק לפי ענינו וטמחול טרם ידע את יי' טרם שכן תהיה לורת הכחולה או טרם ידע הכחולה כוונ שאלו ודעה ידעיה הללה כי אם צהם היתר ספק חזק ובכלל שאין שם דבר גשמי חוץ לנפש:

פרק מ"ה המדרגה השנייה לה מרחב חוצנה צהקין והוא אחרון ושיעמולו לדרב וידבר צחכות
 או צחצחנות או צדברי אזהרה וצועילים או צעניני הנהגה או אלהות
 זה כולו צעת היקילה והשתמש החושים וכו' ואמרו צשינה צחלום כחוצועל צין החלום וצין
 החלום הצבואי והוא אחרו ואשתחוש על המזרחא ואין וצין ואין ספק שזאת מדרגה למטה
 ממדרגת אשר נאמר בהם צחלום אדבר צו ואז' וזלז המירומוך שזה הוין ון הנבזרה אשר
 כל לדיחל וטלמה ע"ה אע"פ שזלז המלך צן צחלום לא ואלו צעלום שחיל צבזרה גמורה
 כי הנבזרה מודיע להנציחיל צבזרה אכל צחלום יודיע אמות בענינים והוא וצופת ון
 שידבר צורה הקדש כי לו מרחב אס צהקין או צשינה כמו שפירשתי ודע זה. המדרגה השלישית
 באשר שתי אלו הראשונות בכלל המדרגות והוא תחלת מדרגות הנבזרה צאצת כי השמים
 הקודמות מעלות לנבזרה לא נבזרה אמתית כמו שקדם הוא וי שילמד ויהי דבר י' אלי
 ואשר שהציג אלו המושג מדרגות אשר הם ממדרגות הנבזרה צאצת בכל הד' על שיהיו אלו
 המדרגות עצמם בארשא צהקין ואז' המדרגה השמינית והיא אשר יסכם מנארם יסם
 השלישית צחלום הוא שיראה עצמים מנארם כלצרהם צין הצחרים אחר המושג מה שהתבשר
 מנאלמות סכליות הליש כפי מה ששיבחה העיון ואשר ההתרת צרלון אלהי כפי אמונתו
 אכל אכחור האמאמינים צחורת ושה רצינו ע"ה אכל אס אפשר שיראה הנציג מנארם הנבזרה
 כאילו השם ית' ידבר עצו והיא אשר תהיה יסקה אל המזרחא יסם השציעית לחלום הוא
 רחוק אללי ולא יגיע לכח המדעה פעל כזה ר"ל שיתקה העלה הראשונה כורח וכאלו הוא
 מדבר עצו כי כשיראה לחקות זה ינאל עין וערפל קציבו יאנעוה ונאלותו כי לזה שהיה
 הכח המדעה וצופע ושהכל והיה השכל יקלר צליוורו יקלר גם כן המדעה צחקויו ולא מאלכו
 זה הענין צאשר הנציחים ירלה כי תהיה זאת המעלה מיוחדת לנשה ויהיה הוא הנכלה

12

באור גרבוני לספר מורה נבוכים חלק ב'

באורו ותאמרה יי' יביט באולמות המהפך אשר בו רוחניות זה נוסף על רוחניות המדע והקורו ולזה בלר בחורה ואו' במראה אליו תמונע עד אמרו ולא יתכן כמותו במראה הוא שיהיה הקס ידוע לו שהוא ידבר עמו זה כולו על כל המושך אחר הנראה עוד דקדק הרב ז"ל וחסד מחשבה נפלאה לצלתי העלות ומדרגות הנביאים כמו שהעלה אך ישים מדרגת משה רבינו למעלה מן המדרגת אשר הנביאים כמו שעשה בראשונה אך כפי עלותה תהיה עלות משה כי העליה היא שמהיה למעלה מהם והוא שלקם במחלבו אמרו במראה אליו תמונע לא שיהיה הדבור במראה לא מואלף ולא מואיש אך כי מן הכל ואו' ואפשר שיאמר האומר שכל מראה שתואל בשמע דבור יהיה תחלת הענין ההוא מראה ויראה ומשלים לבד ואחר כן הגיע להשתקע ושב חלום ואז בחלום ישמע הדבור כמו שבארנו באורו ומדרגתה נפלה וכו' ויהיה כל דבור שישמע על איזה לך שישמע אם מואלף אם מואיש מואיש יהיה בחלום כמו שאו' בחלום לדבר ולפי זה המירוץ האחרון יהיו מדרגות הכנאות שמונה מדרגות הראשונות בכללן השמים אשר הן מעלות לכנאות והעליונה שבהם והשלוש שבתנא במראה בכלל ואפי' דבר עמו איש בששתקע כי עליונות המדרגה היא בעבור המראה ואם לא ראו זה בזה היה מראה אלל ומשלים לא בעבור מה שישגי בשקט חלום כי כולם כבר נאנו במדרגות אשר תחת השמימית וכפי זה הנה תהיה המעלה המיוחדת אלל משה והוא אשר למעלה וכל הנביאים היא המראה וזה על שישמע דברים צלתי חידות כמו שאמר במראה ולא בחידות ואו' ויקרא אל משה ואו' וישמע את הקול והבן זה כי זהו שאו' הרב פרק ל' מראשון זה נאנו ולפי זה הענין באור וידבר יי' אל משה פנים בפנים מליחות נאליחות עד אמרו יכוה עליו פנים בפנים כבר גלה לך שהפנים בכלל מואיש אמרו על שום הקול בהקץ עם שיש הבדל בין הקול אשר ישמע משה מואיש ומעל הכפרת מנין שני הכרובים ונין הקול אשר שמועוהו כל ישראל כי הקול ההוא נברא כמו שבארנו בפרק מעמד הר סיני וזה היה נבואי אלהי ובקשרו הנפלאות תראה פלאות והנה יהיה לפי זה אמרו ותאמרה יי' יביט שאלן שם מאל ואחר עמוד והתנוון על נפלאות מה מגלית לך בזה מדעת רבינו משה ז"ל בענין הכנאות והמעלה אשר יוסד זה משה רבינו ע"ה ומנין קצרת הרב ז"ל כולה בשלמות מואיש סתירה והוא מה שמועדנו עליו אחר העיון הדק והנחת מואמרנו קלתם בקלת: פרק מ"ו ומן הקלת ההוא יחזאר לך מה שלא זכרתיו אחר התנוון בזה בשפתי הנביאים אמרו ויניחני בתוך הבקעה מואיש היא באריות אלהים כי כן באר הוא ית' באורו בן אדם העלמות האלה וכו' הנה אוראים הנני מואיש בכס רוח וכו' כמו שמוקדים המושל עם הנמשל וזהו שאו' החכם ההוא אפי' כל מהם ואלו הן תפילין שהכית לי אלה ונקשרו צוואתם ובאישים הבן אל מה הוא רוצה צימוד:

פרק מ"ז והיתה הזכות בזה האיש אם לקצות רבות במאורו והנהגתו לו על דרך המופת ונוהג מנהגו ולא יקצור שיאמר בזה זולת זה דעת הרב ז"ל כי כמו שמואל על דרך זרות בגדל אישים מה כן יואלף מי שיהיה העבור הגדול ההוא בזמן מן הזמנים צפיה מן הפיאות מהאקלימים ואו' שזה לקצות רבות למאורו בהרגיל המאורות והשפנים והסמים המיוחדים בהעמיד הלחות השרשי כמו שהעידו על אלעים אלטיז והעשון בו והנהגתו והאכילה ושחיה ובמשגל ובשינה ובתנועה ובמרחץ וחולתם בשעורם ואופן עשייתם ומבאר משכס והעמידה מן החום ומן הקור הרב ובפרט מן ההתכה ומן הכבוי ושעור כל פעולותיהם לתכלית שוירת הלחות השרשי לא להרוות המאורות ואצדן הגופות כמו שעשו עניי השכל והם רוב העולם אשר מן הפלא שילל איש מן האישים מן הכלל ההוא והקצת האנחות והדלגות והעמידה שמועה וטעם לבד והאורות מואיש לתחותם והנהגתם והיא מונחה מאל האל כי לא יגיע זה צעיון אלל כאשר יבחרם השם שיגברו בהם הכחות הפועלות על המופעלות זמן ארוך כי יהיה להם טבע שיבחרו בנאות כפי מואיש כי יש נאות מואיש יגבר למאור אחר בלי התנוונות באיכות ויחריץ זה חלדו בו לו על דרך המופת ונוהג מנהגו ולכן נקרא עלה כי הוא נפרש מואלחו כפי מה שהתנה במעשה בראשית וכפי מה שחזר לריוו הקדום כל הכחוד בקשר ואין ספק שהיה הלחות השרשי באלה האנשים זך וללו כי הוא עם החום הטבעי השמימי כשמן אל הנר כי יאריך זמן הארתו כפי אשר יזדכך ויהיה ללו ונקי מן השמרים בהיותו יאן כי כל חלקיו יזנו האור ואין שם שמרים נלחמים עליו לו חלקים מואישים גורמים הכבוי ולחכמו ראינו מה שיריא מולרית היתה בת י"ג שנה בלכות מונה כללי אשר היה קיומו אקלת אחרית קיון לקחה מונה והיו מואיש אקלת והלכתי לביתה ודברתי עמה שנת קי"ח והיו מואיש קיומים והולכת בקווא זקופה עם היות לה מואיש ושלשים שנה והיו מואישותיה בלחלום ובמוקד והטיב הרב ז"ל באומר כי לא יקצור שיאמר בזה זולת זה שמה

שתראה ואחיה השילוני גם צועד עובד וישי שחיו ימים רבים גם כי ראה הרצ ז"ל כי צהררה נחמטטו השנים עד האצות והאצות חיו הימים ההם אומנם אצור ופנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן עומד צינים ההם הנה כתו' בקדר עולם כי היה זה צבת פסל זיכה וזה שמו' ויעל אליהו בסערה השמים הנה לאמר ראשונה על האויר וכבר היה רגיל בדומה לזה באצור ורוח יי' ישאך אל אשר לא אדע אומנם הנחת הדברים על אומתם הביא הרצ ז"ל להצין שהימים ההם הימים ההם לא שהשנים ההם שנות הלכנה כמו שחשבו האומתלקפים ולא התאמת ניווס שהניח כל אחד מהם או מלכותו לו ולזרעו כמו שאמרו האומתכמים ואפלא מויצא מכתב ואליהו :

סרק מ"ח למה שכללו בזה הפרק קודות נפלאים ומקפור הנביאים והוא הכרמי כפי ערשיו והודיע איך ייוחסו הפעולות אל הפועל הראשון ולא פעלו מי שפעלו ויאמר שהשם פעלו או לזה צו או חמר הלורה שהצונן צו התצוננות מיוחד מוסף על ההתצוננות ומולתו צין היות הקצות ההם צעלם וצטצע או צצחירה או צצוקרה ירלה צעלם הפך וזה צצוקרה והוא צציהה הפועל נמשך צעלם וזן הקצה הויא אשר על הרוב לא צצוקרה והוא אשר על המעט כענין החמור וזן האש וירלה צצנע צירידת האצן למטה וצתההות השלג והמטר וכלל זן ההתחלות הטבעיות וירלה צצחירה צחירת אחד משני המקצילים והוא מיוחד צמי שיש לו שכל וצרון חסי הצלתי מדבר והצוקרה הוא מיוחד הענין הטבעי כשיטטל התכלית אשר על הרוב ויתוסף שם מקרה נוסף כנפילת הלכנה וזן הגב לצקשת המרכז ומשבר ראש ראובן ועוד אחריו צזה וכבר תהיה הקצה החוטלת טצע כמו שהושלכו או יהיה רלון או צחירה כשימסך ומנו על המעט והוא אצור ורצו ומשותף צין הטצע והרלון והצחירה וכבר ידעת כי אחד יקרא הזדמן והשני פלח עצמו ורצו צזה על שני אלה והצונן אצור ואו' יוסף הלדיק לא חתם פלחם איתי הנה כי האלהים והיתה קצתו צחירת האדם ואם נחגלגל מזה וזה שכתגלגל אצ' הרצ ז"ל צו זה שמו' וכן אצור ואמר צענין המקרים מקרה גמור ותהי אשה כו' באשר ידבר יי' וצענין יוסף וישלחני אלהים לפניכם וככה צפללות הנביאים וזולתם וכרוב לורה על התצוננות מוסף :